

tot op de helft fijntjes gerafeld. Zij valt zeer licht af, zoodat men haar op de plaats zelve in de pers moet leggen. Op elk steeltje zijn twee tot vier bloempjes. De worteltjes zijn welriekend. Op de alpenweide is de *Soldanella* de allereerste bode van de lente. Zij wacht dikwijls niet eens het smelten van de sneeuw af; soms doet zij, door haar eigen warmte, een gaatje in de sneeuw smelten en heft daar triomfantelijk het fijne kopje boven de ijsdeken. Is de sneeuw los, dan bloeit zij er ook wel onder, bij een warmte van hoogstens 1 graad.

Is dat nu niet aardig? Ik heb nog wel wat te vertellen, — maar vandaag kan ik heusch niet langer schrijven. Ik hoop nu spoedig terug te komen. Vele groeten van

MARTHA.

De *Soldanella Alpina*.

MIJN ZUSTER EN IK

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Als ooit een meisje reden heeft gehad

sen en zoo voort, en dan zoo'n verhaal verslond van een meisje, dat om twaalf uur nog zei: „dag Mama,” als haar moeder

uitging, en om vier uur, als haar moeder thuis kwam, uitriep: „mevrouw”, dan nam ik me altijd voor, dat ook eens te doen, of 't mijn zuster op te stoken, teneinde zoo mijn moeder 't zorgvuldig bewaarde geheim van mijn — of haar afkomst te ontkapen. Maar ik ben sedert dien tijd verstandiger geworden — ik ben al zeventien, en ik geloof nu wel, dat mijn zus en ik beiden de echte, heuschelijke kinderen van onzen vader en onze moeder zijn: alle vondelings- of stiefkinder-ideeën zijn totaal verdwenen.

Niet, dat wij een van beiden vondelingachtig of stiefkinderlijk behandeld worden? O! Hemeltje, neen! Pa en Ma hebben engelen-geduld, zijn

veel te goed voor ons, en somtijds bewonder ik hun geduld met zulke rare spoken, als wij zijn. Daarom is 't dus niet! Maar ik heb nog nooit twee meisjes gezien, die zóó, zóó totaal verschillend waren als mijn zus en ik! En *daaruit* putte ik al mijn

Aardewerk van Thun.

om te denken, dat zij of haar zus een vondeling kon zijn, dan ben ik 't. Vroeger, toen ik nog boeken las van Suze Andries-

vondelingsfantasieën.

Mijn zus is vijftien, twee jaar jonger dus dan ik. Dat's al één verschil. Maar dat

heeft me niet aan 't peinzen gebracht. Want zoo'n verschil is wel aardig. „De eene een knop, de ander een roos in vollen bloei.” Dat's mooi gezegd, hè? Maar 't is helaas niet *van mij*. Ik heb 't uit, ik weet niet welk, boek van de jongens.

Maar nu een ander verschil. Mijn zus heeft een figuurtje om te stelen, slank en fijn als een lelie, zeggen ze, geloof ik, in zoo'n geval.

Alles aan haar is even fijn en elegant. Je moet haar zien loopen, op haar hooge hakjes, met trippelpasjes! En ik — och arme, daàr ligt mijn ceintuurriem! Oom gaf ons beiden eenzelfde riem, omdat we zusters zijn. Bij mij zit de deuk van 't gebruik bij 't laatste gaatje en bij haar op 't eerste!

Als mijn zus loopt, kan ik begrijpen, dat Marlitt praat van zweven als een engel, maar, als ik aankom, en mijn moeder heeft hoofdpijn, dan steunt ze: „Och kind, je lijkt wel een dragonder!”

Mijn zus kleedt zich in lieve, lichte jurken, die haar nafladderen. Ze is wel erg lang aan haar „toilet” bezig, zooals we 't reeds met jongedames-achtige deftigheid noemen, maar als ze uit haar kamer komt, heeft ze altijd wat liefs en aardigs aan: babylintjes op haar schouder, of haar ceintuur anders geknoopt, of een nieuw dasje om haar hals.

En ik, ik mag natuurlijk 't zelfde kiezen en dragen, maar ik heb gelukkig genoeg smaak of verstand om in te zien, dat men, boven een zekere ceintuurwijdte gekomen, al die grapjes maar moet nalaten. Ik draag nooit lintjes of strikjes, hoogstens een broche, mijn jurken zijn altijd effen, wit of grijs, en dood-dooeenvoudig gemaakt, soms een beetje sportachtig, meer niet. Laatst vroeg Gustave, de beste vriendin van mijn zus, die nog meer kanten laat fladderen en nog meer babylintjes draagt, waarom ik me zoo „kloosterachtig” kleepte? „Te veel kubbieken inhoud om 't wereldsche te doen, jonge dame”, antwoordde ik zwaar-ernstig.

Ze snapte me niet, want ze is een nuf zonder verstand, en mijn zus is er een mè!

Die snapt wel, dat ik niet anders kan doen, en helpt me zelf zoo nu en dan. Ze wil me per se in 't zwart hebben, want dat maakt slank, zegt ze. Maar zwart is zoo vlekkerig, en als ik met de jongens uitgeveest was, zou ik grijs terug komen.

Mijn zus heeft een lief, fijn gezichtje en daaronder staat wàt aardig 't blanke halsje met de fijne, paarlen ketting, maar die is niet echt, hoor. Onder mijn rood appelengezicht zou een blanke hals erg raar staan en dus sluit ik den mijne maar in een hoog boord. Leelijke meisjes mogen nu eenmaal

niet coquet zijn — en ik werp zoo nu en dan een spijtigen blik op mijn echte granaten, die zoo mooi op blank vel staan. Als ik ze niet geërfd had, kreeg mijn zus ze, want bij mij liggen ze toch maar in de watten. Enfin, beschimmelen doen ze niet, en verteren nog minder.

Mijn zus is geestig, als ik weet niet wat, maar ze gebruikt haar geest vaak om scherp te zijn, dat's waar. *Ik* heb nu eenmaal den naam van ontzettend goedhartig te zijn, ook dat alles hangt van je meer of mindere dikte af, geloof ik, maar ik ben een lastige, als ik begin. Pa heeft eens gezegd: „Als Lize boos is — dat's mijn zus — dan is ze scherp als een naald, en de lui zwijgen, uit vrees voor haar prikken, maar als ze Nannie te na komen, dan gooit die zich als een zwaar rotsblok boven op ze neer en verplettert ze al hun redeneeringen.” Zóó komt 't, dat we beiden niet veel tegengesproken worden, noch Lize, noch ik.

Lize zingt snoeperig, je moet ze hooren als ze de „*Miniatuur*” zingt, of de „*Chansons enfantines*” van Dalcroze.

„*L'oiselet a quitté sa branche et voltige par le monde . . . et regrette le nid désert.*”

Als ze dat zingt, begrijp ik niet, waarom ik haar nooit kus, en nog minder, waarom ik 't dan ineens niet doe. Maar 't zoenen is tusschen ons uit de mode geraakt in lang vervlogen tijden . . . toen we nog jong waren . . .

En, als mijn zus viool speelt, dan is ze een figuurtje van den een of anderen Franschen schilder . . . als ik me op 't piano-stoeltje laat vallen, trommel ik hoogstens roef-roef den cadettenmarsch voor de jongens.

Nu, en wat zou er nu wel gebeuren, als Lize en Nannie samen uit zijn? Dat Lize nummer één is, van allen bijna, en dat Nannie totaal in 't vergeetboek raakt, natuurlijk!

O, toen ik nog een kleine, domme gans was, heb ik er wel eens om gehuild, en wou ik uit kwaadaardigheid niet meer mee, maar later heb ik gedacht: „Wie zou er nu eigenlijk meer echt schik in zijn leven hebben, Lize of Nannie?”

't Mag nu wel heel gezellig zijn, om in Gustave's boudoirtje te *teanen* (ja, waar weten die nuffes al niet van?), maar mijn Hemel, ik zou er de duinen en de jongens niet voor willen geven.

Bespottelijk! Is me dat een vergelijking . . . Gustave's geparfumeerd boudoirtje, de vergulde meubeltjes, de nuffes in chique pakjes, en dan mijn heerlijke vrije duinen met den frisschen wind en mijn kloek tiental? Nu kom ik aan 't praten over de jongens. Mijn

broers zijn 't niet, want Lize en ik zijn maar alleen, maar ik geloof niet, dat ze aardiger voor me konden zijn, als ze 't waren. En 't zou ook niet gewoner, meer eigen kunnen zijn. 't Zijn allemaal zoons van vriendinnen van Ma, en ze zijn in drie groepen te onderscheiden, vier broers, drie broers, drie vriendjes. Lize en ik speelden heel vroeger al met ze en 'k was de oudste zoowat van 't troepje. Langzamerhand kwamen de jongeren er bij en trokken de meisjes zich terug, toen ze hoe langer hoe meer de minderheid vormden, alleen ik bleef over, want ik heb al mijn levensdagen meer gehouden van een beetje lekker frisch spelen, dan om me op een handwerkje bleek te piekeren, tegenover een kopje thee, op een verguld stoeltje. Niet dat ik niet handwerken kan . . . vraag 't maar aan de jongens, hoe hard ik aan mijn moeder's verjaarcadeau gehaakt heb op den eersten Heuvel? Toen lagen ze alle tien, van klein tot groot, om me heen en keken naar mijn haakpen en dischten allerlei verhalen op van hun scholen, H. B. S. of Gym. Dan kom ik achter al de intimiteiten van de deftige jonge heeren, die voor Lize buigen, Lize bloemen sturen, als ze uit moet, en muziek en verzen voor haar overschrijven; misschien loopt er wel eens een van hen zelf onder!

Dan hoor ik, hoe die lange, die zoo'n prachtige gouden dasring draagt, zijn les nooit kent, en al voor 't derde jaar in dezelfde klas zit, en hoe die geparfumeerde, met z'n mooie scheiding, nooit wat durft binnen de muren, maar daar buiten de grootste praats heeft. Dan zout ik alles op, en dien het Lize, op bepaalde tijden, toe.

Laatst, toen we aan 't *buten* waren, vloog ik juist haast tegen Lize op, die met twee van die keurige luitjes naar het tennisveld ging. Ik had geen tijd om me op te houden en me aan de geleiders van mijn zuster voor te stellen, zooals een waardig oudstezuster had betaamd, want vier vervolgers zaten me op de hielen en de buutpaal was zoo dicht bij: maar ik kon toch niet nalaten, een van hen eens een flinken por te geven, terwijl ik quasi tegen hem aanvloog . . . want hij liep zoo te draaien en te wenden, dat je der akelig van werdt.

Om één ding moet ik altijd lachen: ik meen opgemerkt te hebben, dat Lize en Gustave en al dat grut erg blij zijn, als ze zoo'n paar van die heertjes tot geleide hebben, en nog blijer als ze zoo iets „leuks” tegen haar zeggen. Maar soms wachten deze heeren tevergeefs op de verlangden. En ik, de arme achteruitgezette, dikke, leelijke Nannie, ik heb altijd een tiental ridders tot

mijn beschikking, die me, van klein tot groot, tot in den dood toe getrouw zijn. En complimentjes . . . daar behoef ik niet verlegen om te zijn . . . Rob zei vanmiddag nog, verhit van 't bokspringen: „Waarachtig Nan, je staat heerlijk bok! Zoo stevig en bedaard!” En kleine Eddy, mijn blond troetelkindje, zegt: „Hè, niemand kan zoo mooi vertellen als jij Nan, zelfs Maatje niet!” En toen ik Charles, die toelating ze moet doen, zijn sommen had uitgelegd, klapte hij zijn boeken dicht en zei: „Als ik jou niet had en mijn oogen niet, Nannie . . . nu, je weet de rest wel.” De rest las ik toevallig in zijn oogen, op wier bezit hij zich net op 't oogenblik beroemd had.

En daar schiet me nog wat te binnen: — Ik heb Lize vaak benijd om haar vioolspel, maar verbeeld je, daarom mag ze niet fietsen en niet schaatsenrijden. Van fietsen gesproken, Lize zei vanmorgen nog, dat ik er onmogelijk uitzag in mijn grijs fietspak. Maar toen ik even daarna op den Badhuisweg reed, hoorde ik een juffrouw tot een andere zeggen: „Net een plaatje.”

Ik keek uit gewoonte rond me, of Lize niet toevallig in de buurt was, want haar gelden altijd alle lieve woordjes, als we samen zijn, maar ditmaal was het compliment voor mij, heelemaal voor mij! Als Lize dus weer begint over mijn onmogelijk uitzien, dan stop ik haar den mond met een compliment aan *mijn* adres, en zal er goed bij zeggen, dat de weg naar voren en naar achteren heelemaal leeg was, want Lize vindt altijd nog een uitweg!

„Te veel kubieken inhoud om stil te zitten,” heb ik Lize aan Gustave laten zeggen, toen ik gisteren middag niet op Lize's *tea* wilde blijven, maar schaatsenrijden ging met Rob, Hugo, Nol en Herman. Zoo dadelijk gaan we Scheveningen omwandelen, want de jongens hebben vrij. Lize is bezig, om haar mooi, goudblond haar te friseeren; ze moet vanavond meedoen aan een weldadigheidssoirée; de kamer is gebarricadeerd door doozen met balschoenen, want morgen zit er een bal voor Lize op, Zaterdag is ze meegevraagd naar de opera . . . dat geeft een geeuwerigen Zondag.

Enfin, *ik* zal 't niet zijn, die geeuwt, want Zondag gaan we op schaatsen naar Leiden.

Daar zijn de jongens al, ik ga maar dadelijk. Wacht, ik moet mijn schaatsenijzer even laten vastslaan . . . Lize hoort me niet eens goedendag roepen, zóó babbelt Gustave haar zeker de ooren doof over een plooitje hier en een plooitje daar . . .

Hoe heb ik me toch ooit achteruitgezet kunnen voelen?